

- 1 Жанета Вангели, REALKUNST или неопходна жетва, 2003
- 2 Бранко Прља, Коса vs војска, 2006
- 3 Филип Јовановски, Memory by numbers, 2006
- 4 Вук Митевски, Последниот марш на Алерик, 2004
- 5 Сашко Илов, Ден потоа, 2006
- 6 Мирослав Сојановиќ - Шуки, Једина позитивна ствар, 1981-2006
- 7 Миле Ничевски, Прличка (Fishnet), 2005; Капи, шлемови и сл., 2005; Mouses, 2004; Make Up, 2005
- 8 Ангел Миов, Автопортрет, 2006
- 9 Оливер Мусовиќ, Џомбаметар, 2002
- 10 Љубиша Камењаров, Свет воин, 2006
- 11 Александар Станковски, Ребрендирање на маршалот, 2006
- 12 Горан Костовски (Ind.o.g), Escaping the daily political brain wash shit!, 2006
- 13 Ѓорѓе Јовановиќ, Добриот доктор, 2006
- 14 Гејнерал Димитралези, Пешадија, 2006
- 15 Анастас Вангели, Аксиолошки концепт во служба на крвопролевањето, 2006
- 16 Manchevsky VI Voltaire Al Hakim, Мечтите на водникот Чарлс Менсур, 2006
- 17 Владимир Лукаш, АРМ(ARM), 2006
- 18 Игор Тошевски, Вон кожа, 2002

организација: Контрапункт, Скопје, 2006
 дизајн: Точка™
 Контрапункт, контакт:
 Климент Охридски 15, Скопје,
 тел. 02 3225 825
 info@kontrapunkt-mk.org
 www.kontrapunkt-mk.org

organization: Kontrapunkt, Skopje, 2006
 design: Tocka™
 Kontrapunkt, contact:
 Kliment Ohridski 15, Skopje
 tel. + 389 3225 825;
 info@kontrapunkt-mk.org
 www.kontrapunkt-mk.org

Изложбата е дел од проектот
 "Слевање на маргините" поддржан од
 This exhibition is part of the project
 „Confluent margins“ supported by

ИЗЛОЖБА
 НА 18 МАКЕДОНСКИ АВТОРИ

АРМИТАЖ

НУЦК „ГРИГОР ПРЛИЧЕВ“, ОХРИД
13.07.2006. 20.00 ч.

АРМИТАЖ

Дозволете да се обртиме преку делата изложени во еден од најмалите музеи посветени на војската и воените игри. Историјата на овој музеј започнува со замислата на Ѓорѓе Јовановиќ да организира изложба по повод укинувањето на обврската за служба во АРМ која важеше за сите државјани на Р. Македонија од машки пол кои беа на возраст од 18 до 27 години и ги задоволуваа психофизичките мерила пропишани од докторите по воена медицина.

Но, веднашсе запрашавме: Зарем треба да изведеме апологетска изложба со мото - раката да му се позлати на министерот што го потпиша актот за ослободување од воената обврска?! Зарем нашата совест треба да престане со приговорите?! Зарем да ја сведеме изложбата на збирка носталгични војскини-врзи сувенири и да си свиркаме воен рок, реге-рут и вој-ска?!

Не, ние не го одбравме ставот Мир-но!

Секој учесник го изложува својот страв кон војскастрираниот живот во рамките на насилните ропштествени односи што владеат на Земјата. Некој споредбено и врз основа на сопственото искуство тргнува од гледиштето АРМ-и-јас, или бев/не бев во-ЈНА, на друг му се дига знамето, трет облечен во гардиска униформа со палета во едната и четка во другата рака размислува дали војската и војувањето може да помине како масовен body-art или интервенција во просторот. Некој ја изложува својата коса што морал да ја отсече пред да го војничкосаат. Некој ги разгледува начините на кои војскакулците се гостат со дезертерството,

лажните лекарски уверенија за неспособност, паѓањето испити со години и запишувањето на постдипломски студии за да го одбегнат вкусот на А-Р-Ми-Фа-Суљ. Некој ја гледа единката како паравојска за себе, нешто како песната Army Of Me на Бјорк. Друг фрла поглед врз милитаристичката индоктринација на децата преку дизајнот на играчките. Па, следува кус осврт кон историјата на гејрилските стратегии од антиката до денес. Па, војничките чизми со својата неоодолива арома што ја создава толку интимната атмосфера во касарните и збрката кој чии чизми ги носи и дали му одговара бројот. Некој укажува на неуморната и цврста војничка рака со која се чисти нужникот, се светнува подот и целиот армијалник, вредно се изработуваат упатствата за глупотреба на прекинувачите за струја, Штекерите, телевизорот и се самозадоволува војникот. Сето ова, а и многу друго можете да го видите и доживеете само во музејот АРМИТАЖ. А турата можете да ја заокружите со тоа што ќе се фотографирате како војникој и ништо за спомен и долго сеќавање.

Ние трепериме додека си играме „Сакате ли војна?“ затоа што и понатаму живееме во секојдневие што наликува на цртаниот филм „Sheep In The Big City“ каде што Генерал Специфик ја прогонува овцата за да ја пикне во ласерскиот топ наместо батерија. Сè уште сме заложници на државното насилство отелотворено во полицијата и војската, со таа разлика што отсега и во војската ќе има само платеници.